

KÜRTI LÁSZLÓ

oidipusz királyságom

a legelső fürdetésnél azt hittem, mindennek vége van.
nem azzal hogy más tehetetlen testét kell mosdatni,
hanem hogy éppen a saját anyámét. de lehet
csak a sorrend, pontosság, a mozdulatok mértéke,
alaposága, nyomatéka aggasztott. persze nemtelenül
vagy ismeretlenül mindez kézenfekvőbb lenne, magától
értetődő. úgy terveztem, hogy zuhanyoztatni fogom,
végül be kellett látnom, a fürdőkád kényelmesebb,
biztonságosabb, személytelenebb közeg, mint a zuhanyzófülke.
nem akartam még több intimitást, igaz rideg személytelenséget
sem, ebben a rövid, de különös együttlétünkben. vannak helyzetek,
mikor az ember se férfi, sem fiú nem akarna lenni. hogy ő nő
vagy anya volt-e ott, azt máig nem tudom. azt mondta:
„csak valós férfi-nő viszonyokban van helye szemérmeskedésnek
vagy féltékenységnek”
(nem akartam hálálkodni vagy bosszúskodni’ régi dolgainkért.)

hogy az én testemet hogyan fürdette az anyám, arra már végképp
nem emlékszem. a hajmosásokra igen, de azok félrevezetőek lehetnek.
arra a tényre tudok támaszkodni, amit a szerelemben adok
vagy amit kaphattam hálás szerelmeimtől. (gondosságunk erős)
anyánkkal tanult intimitásunkat visszük felnőtt életünkön keresztül.
azt a szerelmet élem, amit onnan tapasztaltam. ha erre gondolok,
még óvatosabban ültetem bele abba a kád forró vízbe. lassabban kezdem
mosni a hátát, melleit. – a hajával, samponnal tudom, még gondatlan lennék.

úgy adta a nevünket, fiainak, hogy ne csíphesse senki szemét,
királyai lehessünk bármelyik fürdőszoba, plafonig csempézett ragyogásának:
(lászló, istván, attila). most, ahogy odanyúlok, combjai közé,
a habok alatt. ahogy én mosom meg, helyette, a felkent, az elsőszülött,
jogutód, a trón örököse, ahogy kislánnyá változik a tenyeremben,
arra gondolok: sem hitvány apja, sem elvadult fia nem lehetek többé
előroklött birodalmam hullámtöröttjének.